

Datum van inontvangstneming : 09/02/2022

Zaak C-820/21**Verzoek om een prejudiciële beslissing****Datum van indiening:**

28 december 2021

Verwijzende rechter:

Administrativen sad Sofia-grad (Bulgarije)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

9 december 2021

Verzoekende partij:

„Vinal” AD

Verwerende partij:

Direktor na Agentsia „Mitnitsi”

B E S L I S S I N G**[OMISSIS] DE ADMINISTRATIVEN SAD SOFIA-GRAD, eerste afdeling
64,**

[OMISSIS] heeft tijdens de behandeling van zaak nr. **2001** [OMISSIS] [OMISSIS] en met het oog op deze beslissing het volgende overwogen:

De procedure is ingesteld naar aanleiding van het beroep van „Vinal” AD [OMISSIS] tegen beschikking nr. P-142/32-45441 van de direktor na Agentsia „Mitnitsi” (directeur van de douaneautoriteit, Bulgarije) van 11 februari 2020, waarbij vergunning nr. 128 betreffende het beheer van een belastingentrepot voor de productie en het voorhanden hebben van accijnsgoederen, met identificatienummer BGNCA00046000 van de erkende entrepothouder en

identificatienummer BGNCA00046001 van het belastingentrepot met adres in Lovetsj (Bulgarije) [OMISSIS], is ingetrokken.

Met een ter terechtzitting van 23 februari 2021 ingediend verzoekschrift verzoekt „Vinal” AD (hierna: „verzoekster”) om een verwijzingsbeslissing strekkende tot uitlegging van artikel 7, lid 2, van richtlijn 2008/118/EG van de Raad van

16 december 2008 houdende een algemene regeling inzake accijns (hierna: „richtlijn 2008/118”), alsmede tot een met artikel 16, lid 1, van richtlijn 2008/118 overeenstemmende uitlegging van artikel 53, lid 3, junctis lid 2, punt 1, en lid 1, punt 3, alsmede artikel 47, lid 1, punt 5, en artikel 112 van de Zakon za aktsizite i danachnite skladove (Bulgaarse wet betreffende accijns en belastingentrepots; hierna „ZADS”).

Verzoekster voert aan dat de uitlegging van het gemeenschapsrecht noodzakelijk is voor de beslechting van het geding, met name van artikel 7, lid 2, van richtlijn 2008/118 alsmede artikel 16, lid 1, lid 2, onder b) en e), van die richtlijn en [dat moet worden verduidelijkt] of artikel 53, lid 3, junctis lid 2, punt 1, en lid 1, punt 3, alsmede artikel 47, lid 1, punt 5, en artikel 112 ZADS daarmee verenigbaar zijn.

Verweerder, de directeur van de douaneautoriteit, verzet zich tegen het verzoek. Hij stelt dat een verzoek om uitlegging niet noodzakelijk is. De artikelen 7 en 16 van de richtlijn zijn duidelijk en niet mis te verstaan. Er is geen sprake van strijdigheid met de nationale voorschriften. Overeenkomstig artikel 15, lid 1, van richtlijn 2008/118 stelt elke lidstaat zijn voorschriften inzake de productie, de verwerking en het voorhanden hebben van accijnsgoederen vast, ook om elke vorm van fraude en misbruik te voorkomen. Ter uitoefening van deze bevoegdheid zijn gedetailleerde voorschriften uitgevaardigd.

De met de onderhavige zaak belaste kamer van de Administrativen sad Sofia-grad (bestuursrechter in eerste aanleg Sofia, Bulgarije; hierna: „verwijzende rechter”) acht het verzoek om een verwijzingsbeslissing gedeeltelijk gegrond en is derhalve van oordeel dat hij het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof”) moet verzoeken om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van de in het onderhavige geding relevante bepalingen van het Unierecht.

Een deel van de door verzoekster voorgestelde vragen (punten 6-9) mogen geen voorwerp van deze procedure zijn, aangezien de beroepsprocedure over de boetebeschikking en de procedure waarin de naheffingsaanslag inzake de vaststelling van accijns tegen verzoekster is uitgevaardigd, reeds zijn afgesloten.

De verwijzende rechter is echter ook van oordeel dat de overige vragen moeten worden voorgelegd en acht een andere formulering daarvan noodzakelijk. Het gaat om vragen met betrekking tot de voorwaarden voor het verkrijgen en voor het intrekken van de vergunning. Gelden deze onbeperkt? Beantwoorden ze aan de fundamentele doelstellingen van de richtlijn, met name het verzekeren van de betaling en de inning van de accijnzen? Ook is er de kwestie van het verbod van discriminatie.

De verwijzende rechter formuleert de inhoud van het verzoek om een prejudiciële beslissing als volgt:

Hoe moet artikel 16, lid 1, van richtlijn 2008/118 worden uitgelegd, voor zover daarin is bepaald dat voor de vergunning voor de opening en het beheer van een

belastingentrepot de voorwaarden gelden die de autoriteiten van rechtswege mogen stellen om elke vorm van fraude en misbruik te voorkomen, en wat moet de inhoud zijn van deze voorwaarden, opdat de doelen van het voorkomen van fraude en misbruik kunnen worden verwezenlijkt?

Hoe moet het verbod van discriminatie in de zin van de overweging 10 van richtlijn 2008/118 worden uitgelegd?

Hoe moeten voornoemde bepalingen worden uitgelegd, en moeten zij aldus worden uitgelegd dat zij zich niet verzetten tegen een nationale regeling als die van artikel 53, lid 1, punt 3, juncto artikel 47, lid 1, punt 5, ZADS, voor zover deze regeling bepaalt dat de vergunning met toekomstige werking, onmiddellijk en onbeperkt in de tijd moet worden ingetrokken, naast een sanctie die reeds voor hetzelfde feit is opgelegd?

I. Partijen:

1. Verzoekster: „Vinal” AD [OMISSIS], met zetel en administratief adres in Sofia [OMISSIS]
2. Verweerder: Direktor na Agentsia „Mitnitsi”

II. Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

De procedure is ingesteld naar aanleiding van het beroep van „Vinal” AD (verzoekster) [OMISSIS] tegen beschikking nr. P-142/32-45441 van de directeur van de douaneautoriteit (verweerder) van 11 februari 2020, waarbij vergunning nr. 128 betreffende het beheer van een belastingentrepot voor de productie en het voorhanden hebben van accijnsgoederen, met identificatienummer BGNCA00046000 van de erkende entrepothouder en identificatienummer BGNCA00046001 van het belastingentrepot met adres in Lovetsj (Bulgarije) [OMISSIS], is ingetrokken.

III. Aan het geding ten grondslag liggende feiten en argumenten van partijen in het hoofdgeding:

Verzoekster was erkend entrepothouder in de zin van artikel 4, punt 2, ZADS, dat wil zeggen een persoon die volgens de bepalingen van de ZADS beschikt over de vergunning om in het kader van een accijnsschorsingsregeling accijnsgoederen in een belastingentrepot te produceren en/of voorhanden te hebben, te ontvangen of te verzenden.

Volgens de verleende vergunning waren de volgende activiteiten in het belastingentrepot toegestaan: fermentatie, versnijding en rijping van wijn uit druiven en vruchten, distillatie van druivenmost, wijn- en vruchtenpuree, productie, rijping en versnijding van brandewijn uit druiven en vruchten,

productie van wodka en gin, productie van distillaten en tussenproducten van wijn en vruchten, productie van wijn-eau-de-vie, vermout en likeuren, samenstelling van mengsels van aromastoffen en vruchten- en kruidenextracten voor de productie van gearomatiseerde wijnen: witte, rode en rosé wijnen.

Bij verweerders beschikking nr. P-142/32-45441 van 11 februari 2020 is vergunning nr. 128 betreffende het beheer van een belastingentrepot voor de productie en het voorhanden hebben van accijnsgoederen, met identificatienummer BGNCA00046000 van de erkende entrepouhouder en identificatienummer BGNCA00046001 van het belastingentrepot met adres in Lovetsj (Bulgarije) [OMISSIS], ingetrokken, gelet op vonnis nr. 37 van de Administrativen sad Pleven (bestuursrechter in eerste aanleg Pleven, Bulgarije) van 16 januari 2020, dat kracht van gewijsde heeft verkregen.

Bij dat vonnis van de Administrativen sad Pleven is boetebeschikking nr. 318 van de directeur van de Mitnitsa Svishtov (douanekantoor Svishtov, Bulgarije) van 24 januari 2018 bevestigd en een boete van 248 978 BGN aan verzoekster [OMISSIS] opgelegd. De rechterlijke beslissing is definitief en in kracht van gewijsde gegaan.

Vastgesteld werd dat bij beschikking nr. BG005800-PK24-P1 van de directeur van de Mitnitsa Stolichna (douanekantoor Sofia) van 18 april 2017 bij verzoekster een belastingcontrole was gelast. In het kader van deze procedure werden de reële bestanden van de accijnsgoederen in het belastingentrepot van verzoekster gecontroleerd in de periode van 3 tot en met 10 mei 2017. De resultaten van de controles werden vastgelegd in de controleberichten nr. 492 van 3 mei 2017, nr. 503 van 4 mei 2017, nr. 510 van 5 mei 2017, nr. 516 van 9 mei 2017 en nr. 523 van 10 mei 2017. Hierbij zijn de hoeveelheden vloeistoffen die zich daar bevonden, het overeenkomstige alcoholgehalte alsmede de daadwerkelijke temperatuur daarvan gemeten. Bepaald werd het betreffende alcoholgehalte bij een temperatuur van 20°C.

Op 24 november 2017 is controlerapport nr. BG005800-RK24-RD/8 opgemaakt. Op 22 december 2017 is naheffingsaanslag nr. BG005800-RK24-RA8 uitgevaardigd, die niet is aangevochten en op 5 januari 2018 onherroepelijk is geworden.

In naheffingsaanslag nr. BG005800-RK24-RA/8 zijn accijnsschulden ten bedrage van 4 261,89 BGN vastgesteld voor de periode van 1 januari 2012 tot en met 3 mei 2017. De controle, naar aanleiding waarvan de tekorten zijn vastgesteld, een beschikking betreffende de vaststelling van een bestuursrechtelijke overtreding en de litigieuze boetebeschikking zijn uitgevaardigd, betreft de daarop aansluitende periode, namelijk 3 tot en met 10 mei 2017. Dat wil zeggen dat de controleprocedure de grondslag vormde voor de uitvoering van de controle waarbij de tekorten zijn vastgesteld die in de aangehaalde controleberichten zijn vastgelegd.

Ten aanzien van verzoekster is beschikking (AUAN) nr. 88 van 26 juli 2017 tot vaststelling van een bestuursrechtelijke overtreding vastgesteld wegens niet-nakoming van de uit artikel 43, lid 1, punt 1, junctis artikel 84, lid 7 en artikel 20, lid 2, punt 8, ZADS voortvloeiende verplichtingen, meer bepaald wegens niet-nakoming van de verplichting tot betaling van de verschuldigde accijns door uitreiking van een accijnsfactuur op 30 juni 2017. Vastgesteld werd dat de erkende entrepouhouder zijn verplichting als bedoeld in artikel 84, lid 1, punt 1, ZADS met betrekking tot de uitreiking van accijnsfacturen ter vervulling van de plicht van artikel 43, lid 1, punt 1, ZADS tot aan de uitvaardiging van de beschikking niet was nagekomen.

Op 24 januari 2018 heeft de sanctionerende douaneautoriteit boetebeschikking nr. 318/2017 uitgevaardigd. Hierin nam zij de in de beschikking (AUAN) nr. 88 van 26 juli 2017 tot vaststelling van een bestuursrechtelijke overtreding vastgestelde feiten over, besliste op grond van de bij de verrichte controles verkregen bewijsmiddelen dat verzoekster in haar hoedanigheid van erkend entrepouhouder haar verplichtingen als bedoeld in artikel 43, lid, punt 1, junctis artikel 84, lid 7, en artikel 20, lid 2, punt 8, ZADS, te weten de betaling van de verschuldigde accijns door de uitreiking van een accijnsfactuur op 30 januari 2017, niet was nagekomen en zag daarin een bestuursrechtelijke overtreding als bedoeld in artikel 112, lid 1, ZADS. Zij legde het bedrijf een administratieve sanctie op in de vorm van een „geldboete” ten belope van het voor deze overtreding geldende minimumbedrag, te weten het dubbele bedrag van de niet-betaalde accijns, in casu 248 978 BGN.

Bij verweerders beschikking nr. R-142/32-45441 van 11 februari 2020 (die in het hoofdgeding wordt bestreden) is de vergunning van de entrepouhouder, verzoekster, ingetrokken, zodat zij geen belastingentrepot meer kan beheren.

Zij heeft bij de verwijzende rechter beroep ingesteld tegen de verweerders beschikking en verzoekt om vernietiging daarvan. In haar beroep voert zij aan dat bij de beoordeling of de ZADS verenigbaar is met het Unierecht rekening moet worden gehouden met de „onjuiste” omzetting van richtlijn 2008/118, waarbij de staat en de administratie in uiterst buitensporige mate ingrijpen in de activiteit van de erkende entrepouhouder. De aanbeveling van de Commissie van 29 november 2000 houdende vaststelling van richtsnoeren voor entrepouhouders op grond van richtlijn 92/12/EEG, die door richtlijn 2008/118 is ingetrokken, moet in aanmerking worden genomen. In artikel 7 van de aanbeveling heet het dat een vergunning tijdelijk of in concrete gevallen kan worden ingetrokken in geval van niet-nakoming van de uit de vergunning voortvloeiende verplichtingen, ontoereikende dekking voor de verplichte zekerheidstelling, herhaalde overtreding van de toepasselijke wettelijke voorschriften, betrokkenheid bij misdadige activiteiten, belastingontduiking of fraude.

Verweerder betwist het beroep. Tegen de hierboven aangehaalde uiteenzettingen van verzoekster voert hij geen concrete argumenten aan.

IV. Bepalingen van Unierecht

Richtlijn 2008/118/EG van de Raad van 16 december 2008 houdende een algemene regeling inzake accijns en houdende intrekking van richtlijn 92/12/EEG.

V. Wetgeving van de Republiek Bulgarije

Zakon za aktsizite i danachnite skladove (ZADS) (Bulgaarse wet betreffende accijns en belastingentrepots):

Artikel 4. In deze wet wordt verstaan onder:

2. (gewijzigd bij DV nr. 92 van 2015, in werking getreden op 1 januari 2016) „erkend entrepouhouder”, een persoon aan wie in overeenstemming met deze wet de vergunning is verleend om in kader van een accijnsschorsingsregeling accijnsgoederen te produceren en/of voorhanden te hebben, te ontvangen of te verzenden;

3. „belastingentrepot”, een plaats waar accijnsgoederen volgens de bepalingen van deze wet in het kader van een accijnsschorsingsregeling door een erkende entrepouhouder worden geproduceerd, voorhanden gehouden, ontvangen of verzonden;

4. „accijnsschorsingsregeling”, een belastingregeling die geldt voor het onder schorsing van accijns produceren, voorhanden hebben en overbrengen van goederen;

17. „herhaalde” overtreding, een overtreding die is begaan binnen een jaar nadat een boetebeschikking onherroepelijk is geworden, waarbij de persoon wegens een gelijksoortige overtreding is gestraft;

18. (gewijzigd bij DV nr. 63 van 2006, in werking getreden op 4 augustus 2006) „ernstige” overtreding, een overtreding waarvoor een onherroepelijke boetebeschikking is gegeven, waarbij een boete van meer dan 15 000 BGN is opgelegd.

Artikel 20. (1) De accijns wordt verschuldigd op het tijdstip van de uitslag tot verbruik van de accijnsgoederen.

(2) Onder uitslag tot verbruik wordt verstaan:

[...]

8. (gewijzigd bij DV nr. 105 van 2006, in werking getreden op 1 januari 2007, gewijzigd bij DV nr. 54 van 2012, in werking getreden op 17 juli 2012, gewijzigd bij DV nr. 92 van 2015, in werking getreden op 1 januari 2016) de vaststelling van het ontbreken van accijnsgoederen [...]

Artikel 43. (1) (gewijzigd bij DV nr. 105 van 2006, in werking getreden op 1 januari 2007) Behalve in de gevallen als bedoeld in artikel 42 wordt de accijns betaald door:

1. (gewijzigd bij DV nr. 109 van 2007, in werking getreden op 1 januari 2008, gewijzigd bij DV nr. 95 van 2009, in werking getreden op 1 april 2010, gewijzigd bij DV nr. 54 van 2012, in werking getreden op 17 juli 2012, gewijzigd bij DV nr. 92 van 2015, in werking getreden op 1 januari 2016) de erkende entrepouhouder, de personen als bedoeld in artikel 3, lid 1, punten 4 en 6, alsmede door de personen die volgens artikel 57, artikel 57b, lid 4, artikelen 57c en 58c zijn geregistreerd, op de dag dat de accijns verschuldigd is, door de uitreiking van een accijnsfactuur als bedoeld in artikel 84, lid 1;

Artikel 47. (1) (in de versie van artikel 47 van DV nr. 105 van 2006, in werking getreden op 1 januari 2007) Erkend entrepouhouder kunnen personen zijn die:

[...]

4. (gewijzigd bij DV nr. 54 van 2012, in werking getreden op 17 juli 2012, gewijzigd bij DV nr. 101 van 2013, in werking getreden op 1 januari 2014, aangevuld bij DV nr. 97 van 2016, in werking getreden op 1 januari 2017) geen publiekrechtelijke schulden bij de douaneautoriteiten, belastingschulden of verbintenissen uit verplichte sociale premies hebben; hiervan uitgezonderd zijn schulden uit beslissingen die niet onherroepelijk zijn, opgeschorte en uitgestelde schulden alsmede schulden waarvoor zekerheid is gesteld;

5. (gewijzigd bij DV nr. 63 van 2006, in werking getreden op 4 augustus 2006, aangevuld bij DV nr. 95 van 2009, in werking getreden op 1 december 2009) geen ernstige of herhaalde overtreding in de zin van deze wet hebben begaan; hiervan uitgezonderd zijn de gevallen waarin de bestuursrechtelijke strafprocedure door een schikking is beëindigd.

Artikel 53. (1) De vergunning voor het beheer van een belastingentrepot vervalt:

[...]

3. wanneer de vergunning wordt ingetrokken;

[...]

(2) De vergunning voor het beheer van een belastingentrepot wordt ingetrokken, wanneer:

1. de erkende entrepouhouder niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 47
[...]

[...]

(3) (gewijzigd bij DV nr. 30 van 2006, in werking getreden op 12 juli 2006, gewijzigd bij DV nr. 95 van 2009, in werking getreden op 1 december 2009, aangevuld bij DV nr. 98 van 2018, in werking getreden op 1 januari 2019)

d) De vergunning wordt ingetrokken bij beschikking van de directeur van de douaneautoriteit, die bij de uitvaardiging ervan uitvoerbaar bij voorraad is, tenzij de rechter anders gelast.

(4) (publicatie in DV nr. 95 van 2009, in werking getreden op 1 december 2009) De beschikking als bedoeld in lid 3 kan volgens de bepalingen van de Administrativnoprotsesualen kodeks (wetboek van bestuursprocesrecht; hierna: „APK”) worden aangevochten.

Artikel 84, lid 7 (aangevuld bij DV nr. 92 van 2015, in werking getreden op 1 januari 2015, gewijzigd bij DV nr. 98 van 2018, in werking getreden op 1 januari 2019) De accijnsfactuur moet worden uitgereikt op de dag waarop:

1. de accijnsgoederen overeenkomstig artikel 20, lid 2, tot verbruik worden uitgeslagen, voor elke ontvanger en elk vervoermiddel, behalve in de gevallen als bedoeld in artikel 20, lid 2, punt 5 en punten 15 tot en met 18;

2. in de gevallen als bedoeld in artikel 64, lid 18, wordt vastgesteld dat accijnszegels ontbreken.

[...]

Artikel 112. (1) Aan een persoon die accijnsplichtig is, maar geen accijns betaalt wordt een boete opgelegd ten belope van het dubbele bedrag van de niet-betaalde accijns, waarbij de boete niet lager mag zijn dan 500 lev (BGN).

[...]

Zakon za administrativnite narushenia i nakazania (wet inzake bestuursrechtelijke overtredingen en bestuursrechtelijke sancties; hierna: „ZANN”)

Artikel 83. (1) (aangevuld bij DV nr. 15 van 1998, gewijzigd bij DV nr. 69 van 2006) In de gevallen waarin de relevante wet, een besluit van de ministerraad of een besluit van de gemeenteraad voorziet, kan aan rechtspersonen of individuele handelaren een geldboete worden opgelegd wegens niet-nakoming van hun verplichtingen jegens de staat of de gemeente bij de uitoefening van hun activiteiten.

(2) De in het vorige lid bedoelde sanctie wordt krachtens deze wet opgelegd, tenzij in de betrokken normatieve handeling anders is bepaald.

VI. Motivering van de verwijzing:

Artikel 16, lid 1, tweede volzin, van richtlijn 2008/118 bepaalt dat voor de vergunning voor de opening en het beheer van een belastingentrepot door een erkende entrepothouder voorwaarden gelden die de autoriteiten van rechtswege mogen stellen om elke vorm van fraude en misbruik te voorkomen.

De verwijzende rechter is van oordeel dat een uitlegging betreffende de reikwijdte van de genoemde bepaling noodzakelijk is en met name wat onder „fraude en misbruik” moet worden verstaan.

In het onderhavige geval is in artikel 53, lid 3, junctis lid 2, punt 1, lid 1, punt 3 en artikel 47, lid 1, punt 5, ZADS bepaald dat de vergunning moet worden ingetrokken wanneer er sprake is van een onherroepelijke rechtshandeling waarbij de persoon reeds is gestraft, omdat hij ondanks de voor hem geldende verplichting de accijns niet heeft betaald, waarbij de sanctie het dubbele bedrag van de te betalen accijns bedraagt.

In dit geval rijst de vraag hoe de doelen van voorkoming van fraude en misbruik zouden kunnen worden verwezenlijkt door de verplichte en onmiddellijke intrekking van de vergunning.

Is het mogelijk dat deze doelen in het onderhavige geval al zijn verwezenlijkt door de in de regelgeving vastgestelde en reeds opgelegde sanctie ten belope van het dubbele bedrag van de niet-betaalde accijns? Is de intrekking van de vergunning volgens het nationale recht een onevenredige maatregel, gelet op de doelen van artikel 16, lid, tweede volzin, van richtlijn 2008/118 en op het feit dat een verzoek om een nieuwe vergunning niet is toegestaan, ook al is voldaan aan bepaalde voorwaarden ter voorkoming van fraude en misbruik?

In dit verband moet tevens in aanmerking worden genomen dat de intrekking van de vergunning altijd en dwingend als een juridisch gevolg van een onherroepelijk geworden boetebeschikking is voorzien, zonder dat juridisch de mogelijkheid bestaat om in individuele gevallen concreet af te wegen of daardoor de doelen van artikel 16, lid 1, van richtlijn 2008/118/EG kunnen worden verwezenlijkt, en pas na deze afweging eventueel over te gaan tot intrekking van de vergunning.

Daarentegen heet het in artikel 7 van de hierboven aangehaalde aanbeveling van de Commissie van 29 november 2000 houdende vaststelling van richtsnoeren voor entrepothouders op grond van richtlijn 92/12/EEG, die door richtlijn 2008/118/EG is ingetrokken, dat een vergunning tijdelijk of in concrete gevallen kan worden ingetrokken in geval van niet-nakoming van de uit de vergunning voortvloeiende verplichtingen, ontoereikende dekking voor de verplichte zekerheidstelling, herhaalde overtreding van de toepasselijke wettelijke voorschriften, betrokkenheid bij misdadige activiteiten, belastingontduiking of fraude.

Zou in het onderhavige geval het rechtsgevolg van de intrekking van de vergunning, dat verband houdt met een concrete overtreding waarvan het bedrag

hoger is dan een bepaald bedrag van niet-betaalde accijns, onder de hierboven genoemde criteria van de aanbeveling kunnen vallen? Kan dit rechtsgevolg onder de doelen van artikel 16, lid 1, van richtlijn 2008/118 vallen, namelijk het voorkomen van elke vorm van fraude en misbruik?

Overweging 10 van richtlijn 2008/118 luidt: regelingen voor de heffing en de teruggaaf van accijns hebben gevolgen voor de goede werking van de interne markt en moeten daarom op niet-discriminerende criteria gebaseerd zijn. Beantwoordt artikel 53, lid 1, punt 3, juncto artikel 47, lid 1, punt 5, ZADS in die zin aan de in overweging 10 neergelegde beginselen van non-discriminatie en aan de hierboven aangevoerde beginselen uit de overwegingen van de richtlijn, wanneer het nationale recht voorziet in de intrekking van de vergunning met toekomstige werking, onmiddellijk en onbeperkt in de tijd, naast een sanctie die reeds voor hetzelfde feit is opgelegd? Heeft deze bepaling zulke ernstige gevolgen dat de toepassing ervan juist zou leiden tot discriminatie van Bulgaarse bedrijven ten opzichte van andere bedrijven bij overigens gelijke omstandigheden?

Om deze redenen en op grond van artikel 267, eerste alinea, onder b), van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, junctis artikel 628 van de Grazhdanski protsesualen kodeks (wetboek van burgerlijke rechtsvordering, Bulgarije; hierna: „GPK”) en artikel 144 APK alsmede overeenkomstig artikel 631 GPK, juncto artikel 144 APK heeft de Administrativen sad Sofia-grad

DE VOLGENDE BESLISSING GEGEVEN:

Het Hof van Justitie van de Europese Unie **WORDT VERZOCHT** om een prejudiciële beslissing over het volgende:

Hoe moet artikel 16, lid 1, van richtlijn 2008/118/EG worden uitgelegd, voor zover daarin is bepaald dat voor de vergunning voor de opening en het beheer van een belastingentrepot de voorwaarden gelden die de autoriteiten van rechtswege mogen stellen om elke vorm van fraude en misbruik te voorkomen, en wat moet de inhoud zijn van deze voorwaarden, opdat de doelen van het voorkomen van fraude en misbruik kunnen worden verwezenlijkt?

Hoe moet het verbod van discriminatie in de zin van de overweging 10 van richtlijn 2008/118 worden uitgelegd?

Hoe moeten voornoemde bepalingen worden uitgelegd, en moeten zij aldus worden uitgelegd dat zij zich niet verzetten tegen een nationale regeling als die van artikel 53, lid 1, punt 3, juncto artikel 47, lid 1, punt 5, ZADS, voor zover deze regeling bepaalt dat de vergunning met toekomstige werking, onmiddellijk en onbeperkt in de tijd moet worden ingetrokken, naast een sanctie die reeds voor hetzelfde feit is opgelegd?

[OMISSIS]